

“Hun werksituatie is verbeterd, maar hun leven niet”

In 2013 stortte het gebouw Rana Plaza in Bangladesh in. Zo'n 1.134 arbeiders lieten er het leven. Aan de hand van pakkende foto's getuigen fotograaf Lieve Blancquaert en Jef Van Hecken van Wereldsolidariteit over hun ervaringen, ontmoetingen en over de huidige situatie van de kledingarbeiders tijdens vijf kwb-voorstellingen. Raak ging bij Lieve op bezoek om al eens te horen wat zij daar er heeft ervaren.

Tekst: Koen Schoutteten

Raak: Je wordt ongetwijfeld voor veel opdrachten gevraagd. Wat trok je over de streep toen je van Wereldsolidariteit de vraag kreeg naar Bangladesh te reizen en er foto's te nemen na vijf jaar Rana Plaza?

Lieve Blancquaert: “Ik ben al vaak in de regio geweest, en we weten allemaal dat Bangladesh een hel op aarde is. Het is zeker geen vakantieland, het valt zowat tussen de plooiën. De situatie voor vrouwen is er penibel. De regering is er corrupt, op het dictatoriale af. Het is een land dat vanuit zijn geschiedenis heel hard uitgebuit wordt, en waarmee we zo hard verbonden zijn door hetgeen we aanhebben. Het besef dat wat je 's morgens aandoet, je onderbroek bij wijze van spreken, door de handen is gegaan van die mensen is wel interessant om die link te maken. Daarom was ik geïnteresseerd. Ik wou wel eens zien wat dat precies betekent: wat is nu dat verhaal van die kledingarbeiders, de uitbuiting van die mensen en de textielwaanzen waarin wij vandaag leven?”

Raak: Was je al op de hoogte van de problemen binnen de kledingindustrie?

Lieve Blancquaert: “Ik kende het probleem en ik denk dat we het allemaal kennen. Maar het maakt een groot verschil als je het onder ogen ziet, de mensen die je onderbroek en kleren stikken ontmoet en de hand schudt, met hen thee drinkt en praat ... Dan krijgt het toch een andere impact. Sindsdien let ik heel erg op wat ik koop maar dat is het moeilijke aan heel de kwestie. Het is geen oplossing om geen

enkel kledingstuk uit Bangladesh meer te kopen, want dan zet je die mensen zonder werk.”

Raak: Wat viel je het meest op bij de ontmoetingen die je had met de arbeiders daar?

Lieve Blancquaert: “Het is niet makkelijk om er iets positief uit te halen. Een aantal fabrieken en merken hebben zich wel geëngageerd om voor een betere veiligheid te zorgen, maar daarom zijn de lonen nog niet gestegen. Wij denken nu dat we er zijn en dat we goed gedaan hebben na de vreselijke ramp van Rana Plaza die zoveel aandacht heeft gekregen. Je ziet wel dat de fabrieken de veiligheid verbeterd hebben. Toen ik onder het mom van een grote aankoper een fabriek binnen mocht - want als journalist ging dat niet gelukt zijn - zag ik vooral dat die mensen aan een gigantisch tempo moeten werken en presteren om onze H&M-, C&A- en Primark-T-shirt te produceren, maar ook dat het bij velen veiliger is geworden. Dat is dan het positieve aan het verhaal, want

‘De kracht die wij hebben als consument is gigantisch, maar we weten niet hoe we ze moeten gebruiken’

© Lieve Blanquaert

hun werksituatie mag dan iets verbeterd zijn, hun levenssituatie niet. Integendeel. Zij leven echt in 'slums', krottenwijken met geen enkele privacy. Meer dan een gammele deur hebben ze niet. Ze leven samen in hokken met sanitair dat gedeeld wordt, en slagen er zelfs niet in om hun kinderen naar school te doen ... Hierdoor komen ze in een vicieuze cirkel terecht. Hun kinderen zijn gedoemd om ook in dezelfde sector terecht te komen en dit vanaf een heel jonge leeftijd. Ik ben er zeker van dat de jongste kinderen verstopt worden. Zelf heb ik ook wel heel jonge meisjes aan de stikmachines zien zitten. Mensen misbruiken in Bangladesh is zeer makkelijk. Het harde aan die plek is dat een mensenleven er zo weinig waard is. De façade is na Rana Plaza opgekuist bij de meeste fabrieken, maar er zijn nog veel plaatsen waar er in achterkamers of kelders gewerkt wordt."

Raak: Wat kunnen wij als consumenten doen om de uitbuiting een halt toe te roepen?

"De kracht die wij hebben als consument is gigantisch maar wij beseffen het niet omdat we niet weten hoe we ze moeten gebruiken. Zelf heb ik een aantal apps op mijn smartphone die me helpen met mijn

keuze van kledij, als ik er wijs uit raak, maar vaak is die kledij wat duurder en niet iedereen kan of wil zoveel uitgeven. Wat je wel ziet is dat we het vandaag normaal vinden, ik ook, om heel veel kleren te hebben. Ik heb voor mezelf besloten om te consuminderen. We smijten alles heel snel weg omdat we slechte kwaliteit kopen. Alles is wegwerp geworden. Wij moeten consuminderen, en dat gaat hand in hand met de klimaatproblematiek van vandaag. We kunnen en mogen dit niet loskoppelen van elkaar. Door rebellie, zoals de jongeren op dit moment proberen met het klimaat, kunnen we hopelijk een omslag maken in ons denken en doen, ook voor de kledijproblematiek. Want we zijn verbonden, we are connected!"

**Rana Plaza:
gestikt onder puin**

We are connected

09/05 – Geel, kerk Elsum

05/06 – Genk, Casino Modern

06/06 – WezembEEK-Oppem, GC De Kam

12/06 – Wetteren, CC Nova

13/06 – Beselare, OC De Leege Platse

Tickets en info: www.kwb.be/lieve

